

၈

ต้องให้ได้พระนิพพาน

เห็นผ้าอังสะพระเปือกหมด ไปบิณฑบาตกลับมา ผ้าอังสะเปือกหมดเลย คือเหงื่อ ไปบิณฑบาตกลับมา

ที่เราพูดอย่างนี้คือ เราเคยเป็นแล้ว โอ๊ย เหงื่อ มานี้จีวรเปือกหมดเลย สังฆาฏิซ้อนกันเปือกเป็นอันดับสาม อันดับหนึ่งจริง ๆ คือ อังสะเหมือนซั๊ก อันดับสอง จีวรคล้ายซั๊ก อันดับสาม สังฆาฏิ ส่วนสบงไม่ต้องพูด เปือกหมดเลย กำลังห่มน้อยเหงื่อออกง่ายมาก

วันไหนนั่งตลอดรุ่งนี้ เรียกว่าเปือกหมดเลย สบง จีวรเหมือนซั๊ก เปือกเหมือนเอาผ้าซั๊กมาห่มเลย อันนั้นมันยางตาย นั่งภาวนาตลอดรุ่ง เอา ลองดูซิใครเก่ง

นี่ผ่านมาหมดแล้วจึงพูดได้อย่างเต็มปากด้วยความกล้าหาญชาญชัยต่อมรรคผลนิพพาน เอา เป็นก็เป็น ตายก็ตาย บูชาพระนิพพาน ไม่อยู่ที่อื่นไปพระนิพพานอย่างเดียว มันจึงรุนแรงความเพียรของเรา

ที่เขียนในประวัตินั้นเราไม่ย่ออ่าน ก็คนหนึ่งเก็บตามรอย
คนหนึ่งเป็น มันจะเหมือนกันได้อย่างไร

ผู้ที่เขาไม่เคยอ่าน เขาก็จะว่าเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดนะนั่น ตัว
จริงจริง ๆ ไม่ได้เป็นอย่างนั้น โธ่ ถึงขั้นจะสลบก็มี นี่ก็เพราะอำนาจ
ของใจ ใจมันรุนแรง ฟุ้ง ๆ อยากรู้ก็จะไม่ให้กลับมาเกิดอีกในชาตินี้
บอกตรง ๆ เลย คือ มันบอกตั้งแต่กิเลสยังเต็มหัวใจอยู่นะ คือ
ความมุ่งมั่น อยากรู้จะต้องให้ได้พระนิพพาน

เวลาไปฟังเทศน์ของหลวงปู่มั่นมาแล้ว มันเพิ่มเอามากนะ
แต่ก่อน ความศรัทธาเลื่อมใสในพุทธศาสนาบรรคผลนิพพานก็มี
อ่านตามตำรับตำราที่ท่านผู้สันนิษฐานนั้นละ เทศน์สอนเอาไว้
พระพุทธเจ้า มันก็ไม่สนทใจ มันต้องให้พบสด ๆ ร้อน ๆ มันถึง
ถึงใจดี

นี่ก็ไปเจอเอาพ่อแม่ครูจารย์มั่น มุ่งใส่ท่านเลยละ ใครจะมา
ปลดเปลื้องความสงสัยเราเรื่องบรรคผลนิพพาน เราจะมอบกาย
ถวายตัวเลย แล้วเราก็จะเอาตายเข้าว่า ให้ได้บรรคผลนิพพาน
นี้แรงนะ จิตมันรุนแรงมาก

อย่างทุกวันนี้ ธาตุขันธ์แก่ชราคร่ำคร่าก็ตาม แต่จิตใจ
สติปัญญา ธรรมทั้งหลายอยู่ในหัวใจไม่ได้มีวียนะ มองแพล็บ ๆ มัน
รู้ตลอดเวลาแต่หลับตาเอา แบบหลับตาเอา อยู่แบบทุกวันนี้อยู่
แบบหลับตา ไปเซ่อ ๆ ซ่า ๆ ไป แต่สติปัญญาหลักธรรมชาติอยู่
ภายในจิตนี้ ไม่ได้เป็นนะ

พูดให้ฟังชัด ๆ เสีย แพล็บ ๆ รอบตลอดเวลา นี่คือหลัก
ธรรมชาติของจิตที่ได้ฝึกให้เต็มที่แล้ว เป็นหลักธรรมชาติแล้ว

ไม่มีคำว่าอ่อนตัว รอบอยู่ตลอดเวลา ร่างกายจะคลานไปก็ตาม แต่จิตไม่มีวัย ธรรมไม่มีวัย หมุนตัว ๆ ท่านทั้งหลายจำเอา

ธรรมเข้าในหัวใจได้เป็นอย่างดีนั้น พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ จะไม่ทราบท่านได้ลงค้อยังไง เลิศเลอขนาดไหนธรรมดวงนี้ เข้าสู่หัวใจได้ หัวใจนั้นเป็นอย่างดีนั้นละ ของง่าย ๆ เมื่อไร ท่านฝึกมาแทบ เป็นแทบตาย นี่เพียงตัวเท่าหนูก็ได้มาแล้วให้หมูเพื่อนฟัง ยังพูด อวดหมูเพื่อนได้ด้วย

ปฏิบัติที่ดำเนินมานี้กับเรา ดำเนินมาแต่ก่อนเป็นยังไง ว่า ง่ายเถอะ อวดได้เลย เอาจริงเอาจังทุกอย่าง ไม่งั้นไม่ได้กิเลส ถึงได้รู้ว่ากิเลสนี้แหลมคมมาก ใครยังไม่ได้รับกับกิเลส อย่าด่วนพูดอวด นะว่าการทำงานของเรานักแน่น ๆ อย่ามาพูด ถ้าไม่ได้พึดกับกิเลส เสียก่อน ตัวครอบโลกธาตุคือ กิเลส

ไม่ฉลาดแหลมคม มันจะครอบหัวใจสัตว์โลกให้ตายกองกัน อยู่ได้ยังไง ธรรมเท่านั้นจะปิดมันออกได้ ธรรมต้องพึดให้เหนือ กิเลสสิ ธรรมพึดเหนือกิเลส มันต้องมีลวดมีลายตลอดเวลา อยู่ที่ ไหนอย่างน้อย สติติดแน่น ๆ จากนั้นก็ปัญญาออกเป็นระยะ ๆ พระเราทั้งหลายให้ตั้งอกตั้งใจนะ มานี้ มาเพื่อเปิดโอกาสให้พระ เรา เราไม่ได้ไปแตะต้องพระนะ

มันจะเกี่ยวกับเรื่องนิสสัยวาสนาอะไรก็ไม่รู้ เราก็ไม่ได้คิดว่า จะเทศน์สอนใครละ มีแต่เทศน์สอนเจ้าของให้เต็มภูมิ กิเลสขาด สะบั้นลงไปแล้ว เราเป็นที่พอใจ ที่นี้กิเลสขาดลงไปแล้ว มันก็ยังได้ สอนอยู่นี่ละ พูดตรง ๆ กิเลสมันขาดสะบั้นไปแล้วตั้งแต่วันที่

๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ พูดให้ชัดเจน ผลของดีของเลิศของเลอน
นำมาพูดให้โลกฟัง

พูดไม่ได้มีหรือ ไม่งั้นพระพุทธเจ้าตรัสรู้ไม่ได้ ออกมาพูดว่า
ได้ตรัสรู้แล้ว ก็ขัดกับพวกเปรตพวกผีพวกปากอมขี้ เข้าใจไหม พูด
เรื่องเป็นศาสดาไม่ได้ สอนธรรมสอนโลกสอนไม่ได้ แต่นี้ทำไม
ศาสดาเอกจึงปรากฏมาจนกระทั่งปานนี้ ก็เพราะสอนได้พูดได้ ใช้
ไหมล่ะ

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์มัน แต่เราไม่ได้วัด
รอย เรื่องมันเป็นคล้าย ๆ กันก็บอกว่าเป็นคล้ายกัน เป็นตามนิสัย
วาสนาของใครของเรา พ่อแม่ครูจารย์ก็เหมือนกัน

ถ้าปู่ป้าแล้วเอาเลย ไร่เรามันคนนิสัยขี้ตื้อ ขึ้นไปทั้ง ๆ ที่
วันนี้จะประชุม พระแถว ๆ นั้นมาหมด กลางคืนมา อยู่ตาม ๔-๕
กิโล ๓-๔ กิโล บ้านเล็กบ้านน้อย พอถึงวันที่ท่านจะประชุมเป็น
พิเศษ พระหลังไหลมาฟังเทศน์ คือถึงเวลาแล้ว มานั่งพร้อมกัน
แล้วฟังเทศน์ท่าน

ท่านเทศน์ถึงนิพพานทุกครั้ง เทศน์กับพระฟาดถึง
นิพพานปั้ง ๆ ถึงก็ถึงเจียบ ๆ นะ ถ้าท่านเอะอะแล้ว นี่ อู๊ย ทะลุ
นิพพานอีกด้วยนะ ที่นี้เราก็เป็นพระขี้ตื้อ พอได้เวลาก่อนจะถึงเวลา
เทศน์ เรานี้ละออกหน้า อะไรก็มีแต่เรา ขี้ตื้อก็เรา ท่านก็เมตตาด้วย
ไม่เห็นท่านว่าอะไรกับเรา ดูกี่เรานี้ละ แต่ดูเป็นธรรมไปหมด ก็เป็น
เรื่องธรรมรื่นเรียงไปเลย ท่านดูเรานะ

มันหากมีแก่นนั้นแก่นนี้ สอดนั้นสอดนี้แล้ว ก็ไปโดนท่านเข้าไป
ไม่ใช่สิ่งนั้น ที่นี้ขึ้นแล้วนะธรรมะ นี้เรียกว่าเปิดปากโอ่งไว้เลย ฝน

กระหึ่มแล้วนั้น นั่นละเทศน์ฟังถึงใจ ถ้าท่านค้านแบบปู่ป้าเออะ
ถ้าฟังอย่างนี้ฟังถึงใจ ถ้าให้ท่านเทศน์ไปเรื่อย ๆ ธรรมดาไปถึง
นิพพานก็ยังรู้สึกว่าจะอะไร ๆ สุดท้ายขาดน้ำปลา ถ้าท่านบึ้ง บึ้งใส่
ท่าน พอท่านบึ้งออกมา นั่นละ

ฟังละที่นี้ ฟุ้ง ๆ เลย เพราะใจทั้งดวงเป็นธรรมทั้งแห่ง
ออกหนักเบาเล็กน้อย มันจะฟุ้งออกมาเลย เป็นอย่างนั้นละ จิตที่
ไม่มีอะไรมาผ่าน สมมุติไม่มี มีแต่ *วิมุตติความบริสุทธิ์ล้วน ๆ*
มันเหนือหมด ออกทางไหนออกได้หมด ฟุ้ง ๆ

ไม่ว่าธรรมะชั้นใด ไม่ต้องไปเรียนกับใคร *ธรรมะแท้ ๆ อยู่ที่*
หัวใจ พระพุทธเจ้าที่แสดงไว้ในพระไตรปิฎกนั้นเพียงเล็กน้อยนะ
ไม่มาก อยู่ในพระทัยพระองค์สักเท่าไร นั่นละที่ออกล้วน ๆ
ฟังถึงใจ ๆ

ออกในตำราเป็นตำราไป แล้วผู้เขียนก็เป็นคนปุถุชน
ผู้เทศน์เป็นพระอรหันต์เป็นพระพุทธเจ้าก็จริง แต่เวลาปุถุชนเข้ามา
ไปจดจารึกผิดพลาดไปได้ เนื้อธรรมนี้เบาจึงทำให้คิดย้อนหลังถึง
ผู้ที่แต่งพระไตรปิฎกมา

แต่ก่อนเราก็ไม่ได้อ่าน เราไม่อ่าน อ่านปู้รู้ทันทีภูมิของ
ผู้เขียน คือภูมิเซนโรบอกมันบอกอยู่ในสำนวน *ถ้าเป็นพระอรหันต์*
นี้จะลงใส่จุด ปู้บ ๆ ๆ ไม่เคลื่อนคลาด เป็นพระอรหันต์ท่านแต่ง
ถ้าสมมุติว่าท่านเทศน์หรือแต่งออกมานี้ ถ้าคนมีกิเลส มันหากมีขัด
มีข้อง ไม่สะดวกอยู่ในนั้นแหละ อ่านปู้รู้ทันที

ธรรมะอันนี้เป็นอย่างนั้น ไม่ติดอะไร ไม่ติดเรา ไม่ติดเขา
ไม่ติดใคร เรื่องโลกสมมุติผ่านหมดแล้ว แล้วจะไปติดกับอะไร

คำว่าวิมุตติก็หลุดพ้นไปแล้ว มันผ่านไปอย่างสบายๆ โลงไปหมด
เลย นั่นมันต่างกันนะ ถ้าติดเขาติดเราอยู่ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย
นี่ละการปฏิบัติธรรม ให้มันเป็นในใจชิว พุดได้ทั้งนั้น
นี่แต่ก่อนก็พุดไม่ได้ เตี้ยวันนี้ทำไมพุดได้ มันเป็นอย่างนั้น
มันเป็นอยู่ในหัวใจนี่นะ

เวลามันถึงขั้นโล่งโล่งหมดจริง ๆ โลกธาตุเหมือนไม่มี จะว่า
สุญญโต โลภ อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต
ออตตานุทิกฺขฐึ อูหจจ เอว มจฺจตุตโร สียา
เอว โลภ อเวกขนตฺ มจฺจราชา น ปสฺสติ

ดูก่อน โมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังชิว สติทุกเมื่อ
พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอดออตตานุทิกฺขฐึซึ่ง
เป็นเหมือนก้างขวางคอออกเสีย จะพ้นจากพญามัจจุราชโดย
ชอบ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้ที่พิจารณาโลกเป็นของว่าง
เปล่าอย่างนี้

นั่น ทีนี้พอจิตมันผางเข้าไปตรงนั้นแล้ว มันก็เป็นพระ
โมฆราชทั้งหมด ท่านยกมาเพียงเอกเทศ มานพ ๑๖ คน
โมฆราชคนหนึ่ง ผู้นี้จะตรัสรู้เร็ว พระองค์ก็เข้าไปตรงนั้นก็บรรลु
ธรรมบั้งเลย ทีนี้ใครผางเข้าไปตรงนั้น มันก็เป็นพระโมฆราช
เหมือนกัน มีแต่โมฆราชองค์เดียวเธอ มีได้ทั้งนั้นละ

ผู้ที่สิ้นกิเลสผางนี้เป็น พระโมฆราช ทั้งหมด โลงว่างเปล่า
หมด ไม่มีอะไรมาขวาง ขึ้นชื่อว่า สมมุติขาดสะบั้นไปหมด เหลือ
แต่ วิมุตติคือความบริสุทธิ์หลุดพ้น ว่างไปหมด ๆ เลย

ไปด้วยความว่าง อยู่ด้วยความว่าง ยืน เดิน นั่ง นอน
ด้วยความว่าง ความสว่างใสคือจิตของพระอรหันต์

เข้าใจไหมล่ะ เรามันไม่ว่างตรงนี้ ไม่ว่างตรงนั้น

สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วไม่ผิด ถ้าเดินตามนี้แล้ว ฟุ้ง
เดี๋ยวนี้ก็เอาได้ มรรคผลนิพพานอยู่ทุกหัวใจ ถ้าปฏิบัติ

เหมือนกันกับกิเลสอยู่ทุกหัวใจ อกาลิโก เป็นกิเลสได้วัน
ยังค่ำ เป็นธรรมได้วันยังค่ำ ถ้าปฏิบัติ

ท่านพ่อแม่ครูจารย์มันพูดให้พระฟัง ส่วนใดที่เกี่ยวกับเรา
ท่านจะไม่พูดกับเราละ ท่านจะพูดให้พระฟัง เช่น อย่างในพรรษา
นั้นท่านป่วย เริ่มหนักละ ท่านก็เริ่มหนักในชั้นธ เราเริ่มหนักในจิต
จิตหมุนตลอดเวลาไม่มีวันมีคืน บางคืนนอนไม่หลับเลย เพราะจิต
เป็นธรรมจักร หมุนเองไปเอง จะพ้นกิเลสฆ่ากิเลสไปเอง จะพ้นไป
เองที่เดียว ตอนนั้นเรากำลังอยู่ในชั้นนั้น

แล้วอยู่ๆ พระนวดเส้น นวดเส้น ๒ องค์ ๓ องค์ นั่งนวด
เส้น อยู่ๆ ท่านก็ลักษณะเอะใจพูดขึ้นมา เอ้อ นี่เวลาผมตายแล้ว
พวกท่านจะอาศัยใคร เกาะใครละ พระก็นิ่ง สักเดียวท่านก็ขึ้นมา
แบบเอะใจเหมือนกัน เอ้อ ให้ฟังท่านมหานะ ท่านมหานี้สำคัญอยู่
ทั้งภายนอกภายใน ว่าเท่านั้นแหละ ที่นี้พระก็มากระจายให้เราฟัง
เราฟังแล้ว เราก็เก็บเงียบ ท่านก็ไม่ได้พูดเฉย

อันนี้พ่อแม่ครูจารย์มันเคยเทศน์ เราลืมเมื่อไร ที่แรกท่าน
พูดอยู่ถ้าสาริกา เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่า จิตเราจะเป็นอย่างนั้น
มาอยู่หนองผือ รู้สึกว่าท่านตื่นตื่นเมตตามากอยู่นะ เราก็ไม่เคย
คาดเคยคิดว่า มันจะเป็นอย่างนั้น

ท่านเล่าให้ฟัง อยู่ที่ถ้ำสาริกา จิตนี้มันสว่างจ้าครอบ
โลกธาตุ สว่างหมดเลยท่านว่า

นั่นละตอนท่านเจอผีใหญ่ แต่เราไม่มีผีใหญ่ มีแต่ผีน้อยมัน
กวนใจ ทีนี้ท่านเป็นอย่างนั้น เราก็ฟังไป เราก็ไม่ถือมาเป็นอารมณ์
ไม่ถือมาเป็นคติที่จะยึดอันนี้เป็นหลักนะ เราต้องเอาการภาวนาของ
เราเป็นหลักตามนิสัยของเรา

นี่เราภาวนาไป ๆ อยู่หนองผือ นะ โถ บทเวลามันจะเป็นมันก็เป็น
เป็นอย่างเดียวกัน เป็นแล้วหมุนลง ๆ แต่จิตมันก็ติดตามเรื่อย สติ
แนบ ๆ มันก็ว่างผิงเลยทีเดียว

โลกธาตุนี้ว่างหมดเลย โอโฮ้ ทำไมเป็นอย่างนี้จิตเรา

เป็นอยู่หนองผือ คือมันว่างหมดเลยจริง ๆ ว่างแล้วเป็น
ว่างอัศจรรย์เสียด้วย ไม่ใช่ว่างธรรมดา ตั้งแต่เราภาวนามายังไม่เคย
ปรากฏอย่างนั้นเลย เป็นอย่างอื่นอย่างใดเป็น แต่ไม่ได้เป็นแบบ
อัศจรรย์อย่างนี้

พอวันหลังมาก็ไปเล่าถวายท่าน โอ้ ท่านคึกคักนะ เอ้อ เป็น
เหมือนกันกับผมเป็นอยู่ถ้ำสาริกาวังนั้นนะ เป็นอย่างนี้ละที่ถ้ำสาริกา
ท่านเคยเล่าให้เราฟังแล้ว แต่เมื่อมันไม่เป็นกับเจ้าของมันก็ไม่
สะเทือนใจใช่ไหม ทีนี้เรื่องนั้น มันมาเป็นกับเจ้าของเสียเอง พอมัน
จำขึ้นมามันครอบหมดเลย สว่างจ้าครอบ เป็นแต่เพียงว่าไม่เห็นผี
ใหญ่เหมือนท่านเท่านั้นเอง

เล่าให้ท่านฟัง ท่านก็ เอ้อ มันเหมือนกันละกับที่ผมเป็น
คราวนั้น มีผีใหญ่เข้ามาทำว้างั้น เราไม่มีเราก็บอกไม่มี

วันหลังจะเอาให้เป็นอย่างนั้นอีก ขึ้นไปกราบเรียนท่าน ท่าน
ดูเอาเสียแหละเลย

เห็นไหม มันจะเป็นบ้าภาวนานะ มันเป็นแล้ว มันก็ผ่านไป
แล้ว ยุ้งกับมันทำไม ปัจจุบันต่างหากที่จะให้เกิดธรรมเหล่านี้ ไม่ใช่
เกิดด้วยสัญญาอารมณ์ นี่มันจะเป็นบ้านะ

ดูเรา ไม่ให้เราไปยึด สิ่งที่เป็นไปแล้ว อย่าไปยึดไม่เป็น
ประโยชน์อะไร เป็นแล้วให้มันผ่านไป เราเอาปัจจุบัน จะเกิดยังไง
จะเกิดขึ้นในปัจจุบันท่านว่า เราก็เลยไม่ลืม

ที่แรกท่านก็รู้สึกว่างเสริม พอมันไม่เป็น วันหลังไปเล่าให้
ท่านฟัง ท่านเชกเอาเสียแหละเลย

จิตของคนมีกิเลสนี้ตันตลอด แต่จิตของผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่ตัน พ้น
ฝั่งไปเลย

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสอนโลก โลกโลกเหวอ

นี่ละธรรมเป็นคู่โลกคู่สงสาร พระพุทธเจ้าตรัสรู้จะ
ตรัสรู้ธรรมอันเดียวกัน ธรรมสอนโลกก็สอนแบบเดียวกัน กิเลส
ก็เป็นแบบเดียวกัน แก้กิเลสอย่างเดียวกัน

ให้พยายามนะพวกเรา ถ้าไม่พยายาม ไม่ได้ สุขเอาเผากิน
อยู่เป็นสุขวันหนึ่ง ๆ ประเดี๋ยวประด๋าวแค่นี้ก็เอา ความทุกข์ที่จะมา
ตั้งกับตั้งกัลป์ มันไม่ได้คิดนี่ซิ เอาความสุขแค่ขึ้นบนหมอนครอก ๆ
เอาละเราสบายวันนี้ บทเวลามันจะไปจมในนรก มันไม่เห็นคิด

พวกนี้พวกสบายทั้งนั้นแหละ ไปดูซิหมอน ไปต้องถือเข็มไป
ด้วยหรือหามจักรไปด้วย คนนั้นหมอนแตก คนนี้เสื้อขาด ต้องเอา
จักรไปเย็บ เอาเข็มไปเย็บ ทั้งเสื้อทั้งหมอน นี่พวกสุขเอาเผากิน
เห็นแก่เสื้อแก่หมอน ยิ่งกว่าเห็นแก่ความพ้นทุกข์ ตั้งพระพุทธเจ้า
และสาวกท่าน

ท่านผู้เหล่านี้ ท่านคิดการณ์ไกล ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน
เอามาทบทวนกันดู เรื่องความทุกข์นี้ กับความทุกข์ทำความ
พากเพียรเพื่อหลุดพ้น กับความทุกข์ที่จะจมอยู่ในโลกนี้ อันไหนมี
น้ำหนักกว่ากัน ดีกว่ากัน

เมื่อความทุกข์เพราะการสู้กิเลส เพื่อเอาความสุขขึ้นมา
ครอง อันนี้ดีกว่า ถึงจะทุกข์ก็ยอมรับ นั่น ต้องแยกกันอย่างนั้น มัน
ก็ผ่านได้คนเรานะ

ให้อุตส่าห์พยายามกันนะ จิตดวงนี้แน่เลย คำว่าตายไม่มี

ตามเข้าไปจนถึงที่มัน ไม่ต้องไปถามใครเลยจิตดวงนี้ เมื่อ
เวลาตามเข้าไปถึงที่ถึงตัวจิตจริง ๆ แล้วจะติดแนบกันไปเลย
สติปัญญากับจิตติดแนบกันไป รักษากันไปชำระกันไป

พอจับจิตได้แล้วตาม ไม่ปล่อยจิต เปิดให้จิตเดิน ๆ
ปิดออกอะไรเป็นข้าศึกต่อจิต อะไรที่เป็นสิ่งมัวหมองต่อจิต
ปิดออก ปิดออก ๆ ถึงขั้นบริสุทธิ์หลุดป้างเลย นี่ละจิต แล้วหลุดไป
แล้ว ตายที่ไหนไม่มี เวลาไปจมลงในนรก มันก็ติดก็ติดอยู่ในนรก
ให้ฉิบหายไม่ฉิบหาย มันก็ติดก็ติดอยู่อย่างนั้น

มันไม่ตายแต่มันติดมันดิน จำเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียง
เท่านี้แหละ

